

КІНІМАТОГРАФІКА ДІНГИМАТ

ΜΙΑ ΔΗΣΤΕΙΑ

ώρα περνούσε, οι μηχανικοί και οι ήλεκτρολόγοι σάρχισαν νά χάνουν την ψυχαριμία τους, οι άλλοι ήθωσαν εγκαν σκεδόν άποκοινωθή στ' όλογα τους κ' έγώ γυριζούσαν σάν τρελλός στό σπούδον, χωρίς νά ξέρω τί νά κάνω. Γιάν νά γυρίσω όμως, την τελευταία σκηνή (έπιτρέψατέ μου νά σάς συνθητήσατε: Γουάλ Μάκ Κένεν, σκηνοθέτης της «Μάροιουν Γκόλμερ» και Σίας, ειδικευμένος στά φιλμ κάσου-μπόύ), γιά νά γυρίσω λοιπόν την τελευταία σκηνή, στην οποία στηρίζεται την έπιτυχία του έργου, μου ήσαν απαραίτητοι 3 Γουΐλλιαμ, δ Χάρρι, δ Τζίμου και δ Τζάκ. Οι τέσσαρες απότοι όχωριστοι φίλοι ήσαν απλοί φιγκυράν. «Ωστόσο, χάρι στη δύσμορφία τους και δύλο γενικά το πα

ρουσιαστικό τους, άποτελούσαν δινειράδεις τύπους κακοποιῶν για περιπτετώδεις τανίες. Μονάχα ή μέφαντις τους προκαλούσαν σε τὸν τρόμο. Αύτὸς τὸ κατάλαβαν καὶ οἱ ίδιοι καὶ κρατούσανε φυλᾶ τὴ θεῖοι τους. Δὲν δεχόντωναν νὰ δουλέψουν μὲν ἡμερομήσιο κάτω ἀπὸ διακόσια δούλαρρα δὲ καθένας. Καὶ ἡ ἀληθεία εἶνε δὴ εὔριοκαν πάντοτε δουλειά, γιατὶ ἡ συμμετοχῇ τους σ' εἶναι φίλμ, οὐτε καὶ ἀποτυχημένο κατὰ τὸ δῆλα, ἔχογε πάντοτε ἀστροπρόσφατο τὸν ἀγκυροθέτη...

Μά ή δώρα περνούσε και οι τέσσαρες αυτοί πολύτιμοι κομπάροι στην έμφαντιόντουσαν. Και ίσως, ήσαν συνήθιστα τακτικοί στην δώρα τους. «Ηέρεα καλά, διτις στίξες δέκα αρκιθόδι θε τούς έθλεπα νά μπανούν στό στούντιο, όπτερ» άπο την συμφωνία που κάναμε, φράντας τὴν στολή τῶν κάσου-μπόου, μὲ τρία πιστόλια δωδεκάφαρα από τὴν ζώνη, μὲ σπρούνια στὰ παπούτσια, μὲ τὸ τεράστιο πλατάγυνο καπέλλο ριγένιο σχέδιον στοὺς δώμους, θλουσούρι καὶ φοβεροί μὲ δύο λόγγια-δόπια τούς ήθελα δηλαδή γιά τὸ φίλμ μου... Τί έξαιρετικό, λοιπόν, τούς συνέθη και τούς έμποδίσεις νά φανούν συνεπεις στὸ δόγμα τους;

—Γιατί τούς συλλάβατε αύτούς τους ἀνθρώπους; ρώτησα
Ο ἀστυνόμος, χωρὶς νὰ καταδεχτῇ νὰ κατεθάσῃ τὰ πόδια του
ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, μοῦ ἀποκριθήκει μισουνσταγμένος:

—Ωραία έρωτησι! Γιατί οι «ἄνθρωποι» αύτοί, δημοσίευσαν μιά Τράπεζα!

—Τι έκανε λέει! φώναξα τρομαγμένος, ρίχνοντας συγχρόνως
ένα χλέμμα δυσπιστίας στούς τέσσαρες φιγκυράν.

Για μιά απίγμη, μον πέρασε από το νού ή ύπονοιά, ότι οι του ποι αύτοί δέν έποκρινονταν τους κακοποιούς από. Έφερα την πρόση την τεχνή, άλλα δτι ήσαν στην πραγματικότητα έπικινθυνό λησταί. Και τότε μονάχα έδωσα, για πρότη φορά στη φυσιογνωμία τους πού τους γνώριζα, έξαιρετική προσοχή στη φυσιογνωμία τους για ων καταλήξω στο συμπέρασμα ότι θάβρωποι με τέτοιο μοντέρνο δέν μπορούσαν παρόλο νά έγουν ένκληματική υπηργ..

—Μά όχι, όχι! ούρλιασε δύτικον. Δέν είναι άλληθεις αύτά!... Μήν πιστεύετε, κύριε Γουΐ, τὸν ἀστυνόμο... Τοῦ ἔπειγήσαμε πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα, τοῦ ἀποδείξαμε τὴν ἀθωστήτα μας... Αὔτος, όμως, δὲν θέλει νὰ μάς πιστεύῃ...

—Ο ειλικρινής τόνος της φωνῆς του μὲ συγκίνησε.
—Δέν μπορῶ νά μάθω τι συνέθη; ρώτησα. Γιατί κατηγορούν-

ταὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ δποῖοι, πρέπει νὰ σημειώσετε, μοῦ εἶνε ἀπαραίτητοι στὴ δουλειά μου...

—Μήπως είσαι καὶ τοῦ λόγου σου ληστής; μοῦ ἀποκριθῆκε διάστυλος, μὲν ἀπόθεια ποὺ μαρτυρούσε δὴ ήταν ἔξοικεω-
μένος ἀπὸ καιρὸ νὰ θλέπη γύρω του μονάχα κακοποιούς...
—Μὲ σιγωνώσειτε! διαμαρτυρόμηκα. Είμαι ακνοθέτης! Και

— Με συγχωρετε! σιαμάρτορημα! Είμαι οκηνώσεις! Καὶ οἱ κύριοι αὐτοῦ εἰνε καλλιτέχναι... Τοὺς ἔχω χρησιμοποιήσει πολλές φορές σὲ ταῖνίες μου...

— "Α! καλά! ψιθύρισε ο δάντηπρόδωπος του νόμου μέ υφος υπεράττης περιφρονήσεως. 'Εν πάσῃ περιπτώσει, ἂν θέλεις νά μαρτίχης γιατι επιώσαμε αύτούς τους, θάλε τούς ίδιους νά σου πούν τί συνέβη...'.

Ο Τζίμυος δρήτωρ της παρέας μάνελασε τόπο νά μια έξι-
στορή σημάδια περιπτέταις τους, ένω αι τρεις σύντο-
φοι του επέδοκιμασαν τα λόγια του πίσω από τα κάγκελα
πάντοτε -κουνίαντας τα κεφάλι τους, ωφελιαναστεράζοντας και
φύνοντας δεξιά τα άστρωντα από τη στονχώρια τους.

—Ξυπνήσαμε σήμερα λίγο πιό πρωτ—άρχισε νά μου διηγείται ο Τζίμμυ, —έπειδη έπροκειτο νά πιάσουμε δουλειά στο στού

ντιό σας, φορέσαμε τὰ ρούχα ποὺ φοράμε συνήθως ήταν γυρίζουμε, ώπλιστήκαμε καί, πρίν ἐρθούμε νά σας βροῦμε, εἴπαμε



Τούς βρῆκα νὰ μὲ κυττάζουν περίλυποι πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα...

Τέσσαρες: Είναι πολλά!

»—Μὲ συγχωρεῖτε! φώναξα. Διακόσια.
· Έμείς είμαστε καλλιτέχναι φιγκυράν!...

»Ο σκηνοθέτης έξυσε τὸ σκεπτικός, καὶ, τέλος, εἶπε:

»—“Ας είνε! Μὲ βρήκατε σὲ στιγμές πού δὲν μπορώ νὰ κάνω χωρίς έσας... Δέχεσθε νάρθητε νὰ δουλέψετε σήμερα τὸ

πρωτί μαζύ μου, μὲ διακόσια πενήντα δολλάρια ό καθένας; Ο^περαιώδης ήταν τόσο μεγάλος, κύριε Γουΐ, —συνήχισε δι Τζίμυ, —ώστε δὲν μπορέσαιμε σ' αντιστοῦμε σ' αὐτόν. Καὶ διπορθαίσαμε σύμεσσε γάρ εῆς κάρυωνες διπτυχία σύμεσσα. Σᾶς

αποφασίσουμε μάθεντας να οριστούμε προτεραιότητα... Σας έχταπε συγνώντας γι' αύτό, μα ἡ ἀλήθευτα είναι ότι τημαρτήθηκαν πολύ σκληρά για την πλεονεξία μας... 'Ο σκονθέτης μας ἔβα-
λε ν' ἀνέῳδομε στὸ αὐτόκινθο του και εκεινήσαμε για τὸ στού-
ντιο. 'Ενω δώμας περνούσαμε μπροστά ἀπό τὴν Τράπεζα Χόρτου,
—την θέρετε τῇ μικρῇ Τράπεζᾳ,—σταμάτησε τὸ ἄμαξι καὶ μᾶς

»-Λημόνησα δτι δὲν ἔχω χρήματα μαζύ μου... Πρέπει νὰ κατέβω μιὰ στιγμή νά έξαργυρώσω ένα τοσκ... «Ελάτε και κεί μαζύ μου... Κατ, για να σταθήτε! »Έχω μιὰ ιδέα... Είμαι πελέρογος νά δώ τι ζητώντως θα κάνετε στὸν κόσμο μηπτέ σε μιὰ Τράπεζα, ζητά. Όπως είστε ντυμένοι τώρα... Θά μ' ἀκολουθήσετε, λοιπόν, καὶ θά σταθήτε στὴν πόρτα, μὲ θύρος λιγο σπειλητικό, και με τὰ χείρα ἀκούμπισμενα στὰ πιστολία σας... «Ελάτε, θα γελάσουμε! ...

» "Ετσι καὶ ἔγινε, κύριε Γουΐ-

„Μπήκαμε στην Τράπεζα και σταθήκαμε άγριεμένοι στήν πόρτα, ένω δ σκηνοθέτης, πλησίασε στὸν ταμία και του είπε κάτι... „Αμέσως, χωρὶς δεύτερη συζήτησι, δ ταμίας ἀνοίξε τὴν

κάσσα του και δρχισε νά δίνη στόν σκηνοθέτη δεσμίδες όλοκληρες μέχρι τον χαρτονομιστα... Τόν είδαμε νά γουρώλωνή τά μάτια του και νά κιτρινίζει, μά δέν μπορέσαμε γά καταλάβουμε τί τόν είχε πάσει... Φαίνεται, δύμως, διτά θά είχαμε καταπληκτική έμφάνιση, γιατί και οι άλλοι πελάτει τής Τραπέζης μάς κύτταζαν περίφοβοι...

»Οτις, δ σκηνοθέτης, όφοδ γέμισε τίς τσέπες του μέ δεσμίδες χαρτονομισάτων, γύρισε πίσω σέ μάς...

»Μπράδο σας! μάς είτε χαμπλόφωνα. Είσθε άφθαστοι ώς κακοποιοι! Ο ταυμα, ένων μέ πλήρωνε, μέ ρωτούσες τρομαγμένος ότι σάς ζέρω... Κ' έγω, για νά τόν φοίσω περισσότερο, τού είπα διτά πρώτη φορά σας θέλω... Θα θύμω τώρα έξω μόνος μου... Εσείς μενέντε άκομα δύο-τρία λεπτά τής θώρας και θύτερα έρχόσατε και μέ βρισκετε... Θά σάς περιμένω στό αυτοκίνητο... Τί νοστιμό παχινίδι!...

»Δέν χαλάσσαι τό γατήρι τού σκηνοθέτου... Τόν άφησαμε νά φύγω μόνος... κ' έξακολουθήσαις νά καθομάστε στήν πόρτα, συγκρατώντας μέ κόπο τά γέλια μας... Ξαφικά, δύμως, άκουστηκαν νά χτυπούν πολλά ήλεκτρικά κουδούνια μαζύ... και η Τραπέζη γέμισε άστυνομικούς πού ώρμησαν και μάς συνέλασαν, πρώτη προφτάσουμε νά καταλάβουμε τί συμβαίνει, έω διτάσιας έφοβοι:

»Είνει συνένοχοι τού δλλου, έκεινου πού μού δδεισατε τό ταμείο... Μέ πλησίασε διάθλιος και μού είτε:

»Βλέπεις αυτούς τούς τέσσαρες πού στέκονται στήν πόρτα, πάντοποι; Είνει δικοί μους άνθρωποι... Φτάνει νά κάνω ένταση-μα, για ν' άδειάσουν πάνω σου όχτω περιστροφα... Δόμου, λοιπόν, άμεσως θσα χρήματα... Έχεις στό ταμείο σου!...»

K' έτσι, οι τέσσαρες κομπάρσοι έπεσαν μαζύ μέ τόν ταυμα θύματα ένδος έξινου ληστού. Ή άλλαξια θύμως είνε, διτά δέν ζγκκανε και τόσο ζημιαμένοι, δπως δ ταυμα, άπό τήν Ιστορία, γιατί ή θώρακτης των δέν ζγκησε ν' άποδειγμή, θάτερ' άπό ένα μήνα, άπότε και άποφυλακιστήκαν. Μά δταν τούς άντεινθωσατήν ζόρσεγε πού μού δδωσαν νά πάσιδουν στήν τελευταία σκηνή τού φίλμ μου, μού άποκριθ-αν τρομάγμενοι:

»Αστειεύσαθε, κύριε Γουλή! Μακριά πειά από τέτοιους ρέλους!... "Υστερ" άπό αστά πού πάθαμε!..

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ

Η πιό πρωτότυπη διαδήλωσις έγινε στό Παλέρμο τής Ιταλίας, πρίν άπό είκοσιεπέντε χρόνια. Τό Ιστορικό τού σπουδαιότατού δσο και περιεργού αύτού γεγονότος, μέ λίγα λόγια, έχει ώς έξις:

Επειδή τήν Πρωτοχρονία τού 1908, ή Δημοτική άσκητη τού Παλέρμου έλαβε δρακόντεια μέτρα για τόν πειρούσιμο τής έπατειας, οι ζητιάνοι, κουλοί, κουτσοί, χαλοί, κουφοί και στραθοί, μαζέψυκαν στήν κεντούκωτερα πλεστεία τής πλεονεκού και διώσιμων πηγαν-δχι στόν "Αγιο Πατελέμιανο-άδλας στήν Άδη μαρούνα. Έκει, μέ πτειλές και κατάρες δέινισσαν ή νά δινχγνωρισθήσαν τους ή ν' άναλασθή τήν συντριβή έπαγγελμάτων τους ή διαλασθή τήν διαρροή τους δ Δήμος και δηλωσαν δτι άν δεν λυδίσαν τό ζήτημα τους αυτοστηγμένη, θά έκρισσαν άπεργα πείνας!

Ο δημαργός, δταν πληρωφορίθηκε τίς σκηνές, έτρεξε όμε σωα στό δημαργιακό καταστήμα, μπήκε έπικεφαλής τόν διαδηλωτών και τόν δηντηπροσώπους στήν δάστυνοια, ή δηποτίσιαγκκαστήκε πδό τά άκαταμάχητα έπιγεινήματα τού δημάρχουν και τόν δηντηπροσώπων τόν έπατειών, νά δανακαλέση τήν άπαγορευτική διάταξη για τήν έπατειά αύθημερόν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓ * ΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

"Οσο ύπάρχει εύημερία, τά ξένη και τά δτουμα δέν δηντράλονται σέ σκληρές δοκιμασίες και ποοδεύσουν πνευματικός. Ο πόλεμος καταστρέψει τήν εύημερία τής ζωής, διδάσκει τήν αύθαιρεσία και δαναγκάζει τούς λαούς και τά δτουμα νά γίνονται σκληρά και δπονα."

Θουκιδίδης

Τό γειρότερο πράγμα τού κόδιουν γιαδ μένα είνε ή άχαριστια. "Άν είχα κάποια ύποχρέωση στό Διάβολο, θά έπαινοδας κι' αύτά άκομη τά κέρατά του!"

Τό πιό έπικερδές έμποριο πού μπορει νά κάνει, είνε: Ν' ιγοράζης τούς δινηώπους δσο πραγματικά δέινουν και νά τούς πουλάς δσο έκτιμον οι ίδιοι τόν έαυτο τους.

Σ' εν

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

»Ο πρότος δ δτούς άνακαλήντηρε τίς κονσέρβες, πρό 120 έτῶν, ήταν κάποιος "Αγγίλος. Πέτερ Ντινάν δνομάδιενος.

»Σέ μά θναία, πού γίνεται στό Μαδράς, στίς Ινδίες, σφάζονται 1.000 κράρια, 1.500 κόττες και 16 βάδια.

»Η...πολινέξοδη αύτη θναία γίνεται κάθε χρόνο, άπό τόν καιρό πού στηνθή στίς Ινδίες δ δτελευτας λομώζ.

»Κάποιος εντάπταστος συγγραφετής και σπληρώς σύνηνος, άπό τόν γνωνάκα του, γιατί τήν άναγκας διά τίς βίαια...νά διαβάση τό βιβλίο τον...»

»Ο τίτλος τού βιβλίου του αύτον ήταν : «Οι 201 τρόποι αντοκτονίας».

»Στήν "Αγγίλος" θνιταπαί αώάνα ένας νόνος, δ δποίος τιμωρεί μέ φυλάκια δνούν φεύγονταν άπό τήν έκπληξη πού τελειώνει ή λειτουργία.

»Έπιστης θνιταπαί ένας άλλος νόνος, δ δτούς άπαγοντείνει τήν κιλοφορία έφτημεριδών τίς Κριτσιές.

»Έννοεται διτά οι νόνοι αύτοι και μερικοί παρόμοιοι δέν έταφομόνται ποτέ.

»Στά πανηγύριο, τά δτοία γίνονται στήν Συρία, μά πορά τό χρόνο, χρονείται κι' ένας περίεργος χορός, δ δτοίος συμβολίζει τά διατροφα στάδια τής ζωής.

»Τόν έκτελει ένας άνδρας, γνημένος γνωνεία και χρεεύντας πάνω στήν καπιτούρα μάζι καμίαμάς.

»Ο καθηγητής Κάρολος Μ. Λάτιαν, πού Πανεπιστημίου τής Κολούμπιας, άνεκαλψε τελευταίως βακτηρίδια...άδητα!

»Τά μιαρόδια αύτά άνεκαλύφθησαν μέσα σέ κοιτάσμα παρθενών.

»Όταυσδηποτε, έχει άποδειχθή σχετικώς διτά ιπάρχου μιαρόδια ήλικια 1.400 χρόνων...»

»Στή Νορμπίρια δ δηγοι τά δηποτίνητων και έπιβατηνά άμαξιδων είνε ιπάρχεμανά νά τρούδην διμούργωμα στολή.

»Διαφορετικά τιμωρούνται μέ πρόστιμο

»Ο ισχυρόδερος ήλιος πού δένουσαν δ σημερα δημούρωποι ήταν δην τομερη φροντίδη τής έκρηξης τόν ήπατοστείων Κρατασών, τό 1883, στήν Γερμανική τότε άποικη τάν Ανατολικών Ίγδιων.

»Τόσον ίσχυνη ήταν ή έκρηξης αύτη, διτά τά κίματα του άρεως πού προελήμησαν ήξ αίτιας της, έκαναν τρεις φορές τόν...γνημό της γής...»

»Ο Βενέλια Χόπτινς, άπό τό Γράφον τής Ινδιάνας, έπεισε θνημά έντελως πρωτοτύπου δηντυγμάτων ποτό ήμερον.

»Ένω δηλαδή έπαιρνε τό λοιπόρο του, άνεβηκε γιά μά σημαγιώ δρόμου πού τον θρονούσε στό μπάνιο του, γιά να οιξη τήν κοινήτην τού παραθύρου.

»Κάνοντας δημά αύτη τήν θρονούσα του, γλυτσημάνται πάνω σέ ένω κι' έχουσα τήν θρονούσα της, γλυτσημάνται πάντοτε.

»Τόδο έπονται τό λεπτό τό παραθύρο, άπο ήλιος δέκα...πατωμάτων!...»

»Οταν έπεισε στό τελευταίο πάτωμα δημά, έκανε σγκέλη άπάνω στήν τέτα, ή δηναία ήταν απλωμένη έπεργάνω τής είσοδου τής πολικατούσας, και τελικά τόν θερέψησε πού τον δρόμον.

»Μολατάτη, δ τηγερός αύτης άνθρωπος δέν έγινε κομμάτια. "Εποτες μόνον τόν άντειρεια τού δεζιού του χεριού...»

»Άλτο δά τήν τύχη...»

»Η μάνη χώρα, ή δτοία δέν έχει οιδηροδοκική συγκοινωνία, είνε ή Άλβανια.

»Πέντε Ρώσσοι δρομείς μέ σκι, διέτρεξαν άπόστασι 3.200 μιλλίων, διτά τήν Ισραύλου τής Σινέριας δηλαδή ής τήν Μόσχα, σε 83 μέρες.

»Κατά μεριν δρον οι δρομείς αύτοι έπειραν μέ τά σκι τους 40 μιλ. μά τήν ήμερα.

»Ένας Γερμανός δημάτειολόγος ίποτηρησε διτά, άδιτορο μά γοργίμε γναλιά ή ζό, στόν 13 άνθρωπους δ ένας δέν βλέπει καρδι.

»Ένα ταξεδιωτικό πειστέρι, μέ καλό καρδι, μπορει νά διατύπωσι 1.200 γναδών τό λεπτό.

»Οταν δέ έχει τόν άνεμο ενόντος, στό έδιο χρονικό διάστημα μπορει νά διανόντι 1.900 γναδόδες.

»Τό πολύτιμο κειμήλιο τής Βασιλικής ολογραφείας τής Αγγίλας, είνε ένα μεγάλη χρονία παγώντα μέ μεγάλη οδηγία.

»Τό παγώντα αύτης είνε άπο καθημάρη χρονάρι, στολισμένο μέ διαιμάντια, ρομανίνια κι' άλλες πολύτιμες πέτρες, και φιλασσεται στόν Ιστορικό πόργο τον Οντήνδοσο.

»Τό πρόσωπο τού άνθρωπου, άπό τό ένηφλοτέρο σημείο τού 110 τού δλου άναστηματός του.

»Η ίδια άναλογια παρατηρεται και έπο τόν παρόπλο τό χεριού δς έπο τήν έπορη τού μεγάλου δωτικού.

»Σέ μερικά καντόνια τής Έλλειας διλλού, πλούσιοι και ττοχοί, κηδεύνται δατάτη τού δημοσίου δ...

